



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català
Presidenta

Lliurament del IV premi Quim Regàs de periodisme a Òscar Nebreda

Palau del Parlament, 8 de juny de 2011

La presidenta

Bona tarda, senyores i senyors. Iniciem l'acte del IV premi Quim Regàs de periodisme. Els saludem a tots, molt especialment el senyor Ignasi Guardans, president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, el senyor Josep Martí, secretari de comunicació del govern de la Generalitat de Catalunya, i a tots els membres del jurat.

...

Gràcies, Òscar, perquè ens has fet riure. El que toca ara és una mica més seriós. De totes maneres, llegint part de la teva biografia i veient alguns dels teus dibuixos, i molt especialment el Jordi Culer, doncs he intentat que les meves paraules de cloenda d'aquest acte no siguin gaire serioses, malgrat que el palau i la persona ho són.

En primer lloc, vull agrair que es torni a celebrar aquí en la seva quarta edició aquest premi Quim Regàs. I vull agrair-ho especialment al president, el Santi Nolla, i al Carles Pérez de Rozas, que em van venir a veure ara fa un parell de mesos i em van demanar aquesta possibilitat, i em van explicar que ja s'hi havien fet les tres primeres edicions i que si no hi tenia inconvenient els agradaria seguir fent aquest acte aquí. Lògicament, els vaig dir que endavant, que encantada, i dies després la mesa del Parlament també va dir que sí. A més, a la mesa del Parlament hi havia, i hi ha, diputats que ja fa més temps que són aquí i coneixien perfectament aquesta edició del premi Quim Regàs.

És un premi que és més que un premi –i en aquest punt faig una mica el que deia l'Òscar Nebreda–, com hi ha clubs que són més que un club. I dic que és més que un premi perquè el que fa és vincular dues trajectòries humanes i professionals, la



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català
Presidenta

del Quim Regàs i la de la persona premiada avui, i les vincula d'una manera..., com fa el jurat del premi.

El jurat del premi té tres paraules clau, que són "passió", "innovació" i "exigència", i amb aquestes tres paraules clau el jurat busca cada any una persona. Aquest any ha estat per unanimitat, com ha dit el seu president, i n'ha escollit una que se'n surt del que fins ara havien estat els tres premis.

Jo crec que és important, un acte com aquest, perquè és un acte que reivindica el bon periodisme, i el reivindica en majúscules, com a professió i com a vocació. El premi Quim Regàs, vosaltres el coneixeu més que jo, va ser instaurat per un grup d'amics, molts dels quals sou ara aquí, periodistes com ell, amb l'objectiu de perpetuar la seva memòria, la d'un professional de cap a peus que va destacar en el seu ofici per les tres característiques que he dit abans i que el jurat del premi cada any té en compte. En Quim Regàs, com heu dit vosaltres sovint, va transcendir la pràctica de l'ofici.

Enguany el jurat ha decidit per unanimitat atorgar el IV premi Quim Regàs de periodisme al ninotaire Òscar Nebreda, nascut a Barcelona fa uns quants anys, "per la seva trajectòria de sàtira política, social i esportiva en tots els formats, des de la passió, l'exigència i la innovació". La passió ja te l'hem vist en el teu discurs. És clara. I, a més, després de tants anys de ser periodista i ninotaire, aquesta passió no l'has perdut, i crec que és molt i molt important.

Enguany hi ha hagut, jo diria, dos canvis. Un de clar, que és un canvi en la presidència del Parlament, i per tant a mi em toca, en aquesta quarta edició, ser avui aquí i presidir-la.

Però, també, des del meu punt de vista, i potser m'equivoco, hi ha hagut un canvi de registre en la projecció professional que es vol distingir amb el premi Quim Regàs. Fins ara, les persones premiades han estat directius, periodistes, i periodistes de mitjans escrits, de ràdio i de televisió de casa nostra que estan en la plenitud de la seva vida professional. Tots tres –Ramon Besa, Mònica Terribas i Eugeni Sallent– són exemples de periodistes brillants, equilibrats i alhora apassionats per la feina. Tots tres són referents de renovació professional. Se'l mereixien molt, com també se'l mereix l'Òscar Nebreda, que ha excel·lit durant tants anys, quaranta, en les trinxeres exigents de la sàtira, que ha sabut posar l'enginy al servei d'uns valors, d'unes idees i d'un sentiment i que ha usat, i potser alguna vegada en deu haver



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català
Presidenta

abusat, la provocació i la ironia per desvetllar i commoure consciències. Però el premi Quim Regàs li ha arribat al final de la seva vida professional, uns mesos després d'assolir el nou estat de jubilat, aquest que ens deies ara en què volies passejar. Jo t'he dit: "Pots jugar a la petanca davant del palau de justícia; pots anar a donar pa als coloms, no a la plaça Catalunya, aquests dies, uns altres dies..." Però t'ha vingut en un moment que jo crec que realment és diferent dels de les anteriors edicions. I per això parlo d'un canvi de registre, i és un canvi positiu.

I en aquest sentit vull felicitar el jurat per la seva elecció, i el premiat perquè ho és ben merescudament. I vull felicitar-lo també per la seva decisió de futur. Has dit, i jo ho he llegit en alguna entrevista que t'han fet, que ara vols viure, i vols fer tot el que no has pogut fer. I en aquest lloc on ho he llegit ho has dit amb unes quantes paraulotes d'aquestes teves que avui també ja ens has dit i que jo no repetiré, però els qui el coneixeu les podeu endevinar. Vol viatjar, vol llegir, vol anar al cinema... Al cinefòrum ja és difícil. Com tu dius, això també era de la meua època. I ara, cine, sí; de fòrum, n'hi ha poc. Podríem organitzar algun cinefòrum uns quants de la nostra edat, si vols. Aquí podríem organitzar alguna cosa, també. Hauríem de demanar permís, per això, eh? No ho puc decidir jo, i aquí tinc dues diputades que no sé si diran que sí o diran que no.

L'Òscar Nebreda és un ninotaire conegut i estimat, que ha optat, com ha dit abans, per retirar-se després de molts anys d'activitat. L'Òscar és un exemple de saber-se retirar i, alhora, de saber-se retirat. Vol i pot deixar pas a nova gent, a noves idees, a nous formats, però sense abaixar mai la guàrdia. Ell ha dit: "S'ha de deixar pas a la gent jove, a la que tingui talent." Ara la torxa l'ha d'agafar un altre. Seguirem amb interès qui és capaç d'assumir el teu relleu. Tu mateix tens dubtes, tu mateix ens has dit que tens un cert neguit, i potser això t'obliga a retirar-te però no del tot. Potser has de començar a buscar qui et pot seguir en la teua història i en la teua trajectòria.

Hem de reivindicar el paper dels ninotaires, dels il·lustradors, de l'humor periodístic, que s'ha arribat a definir com una manera intel·ligent de dir el que els actors socials oculten, i no pas atorgant-los un paper secundari o marginal, sinó, al contrari, ressaltant que complementen i enriqueixen la percepció social de la realitat. En aquest sentit, i el Santi Nolla abans ho ha dit, quantes vegades no hem vist una vinyeta amb el contingut de tot un editorial de diari i amb, si més no, la mateixa contundència o la mateixa efectivitat? Moltes vegades un dibuix ens ha fet veure molt més enllà que no tota una pàgina ben escrita –ben escrita, segur, i un editorial



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

normalment és ben escrit—, un dibuix ens ha fet veure ràpidament què és el que volia dir-nos el ninotaire que hi havia al darrere, o el periodista que hi havia al darrere.

S'ha arribat a escriure que un mite és allò que mai no va ser però que sempre serà. Oi que això mateix s'hauria d'aplicar a moltes creacions que han omplert i acolorit la vida quotidiana de moltes persones? Què podem dir d'en Jordi Culer, tan polèmic, tan entranyable, tan simpàtic, tan innocent?

I parlant d'en Jordi Culer, tinc entès, segons el que m'han dit, i no sé si estic equivocada, que té per segon cognom Català. És així? Sí? Doncs aprofito que ets entre nosaltres per preguntar-te si potser és un familiar meu que per ventura no tinc controlat, perquè jo em dic Català de segon cognom i vinc d'una família molt extensa de la Terra Alta i de Batea. Per tant, vés a saber si tenim alguna familiaritat.

I res més. Vull felicitar Joan Pere Viladecans, que per quart any consecutiu ajuda, facilita i honora un premi com aquest amb una litografia en record d'en Regàs i destinada al guardonat.

Torno a felicitar la persona premiada, i li demano que no deixi el seu humor. Aviat arribarà el bon temps —ara plou— i podràs anar a la platja i gaudir no dels dibuixos que havies de fer obligat per la feina..., sinó ara per la teva complaença. I que continuïs amb aquest humor, amb aquesta simpatia i amb aquesta capacitat que tens perquè el jurat del premi te l'hagi concedit per unanimitat.

Moltes gràcies.